

dede Medlemmer, de enkelte frisindede Grundtvigianere og andre, der af en Fejltagelse muligvis vare komne med, blive sigtede ud, saa at Kirkekommissionen kommer til at bestaa af den sorteste Reaktion her i Landet. Det vil jeg haabe, thi saa er der en lille Smule Haab om, at den Kirkeforfatning, der bliver udarbejdet af denne Kirkekommission, vil støde paa Modstand her i Folketinget, naar den bliver forelagt i Aarene 1907—10, thi da have vi forhaabentlig et mere frisindet Folketing end det, vi desværre have i Øjeblikket. Det er mit eneste Haab, at naar man faar en Kirkekommission, der bliver et Redskab for den sorteste Reaktion, hvor den kirkelige Vælde kan tumle sig ganske ugenert, vil den Kirkeforfatning, der udarbejdes af en saadan Kommission, forhaabentlig aldrig kunne finde Tilslutning i Folketinget, som det til den Tid er sammensat. Det eneste Lyspunkt, der efter min Mening findes i Forslagene, er det, der for Ministeren var Mørke, og som Ministeren beklagede, nemlig § 25, hvor der staar, at disse Menighedsraad ikke maa vare ud over den 1. Januar 1910. Jeg vil haabe, at den Paragraf maa blive til Virkelighed.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*J. C. Christensen*): Jeg har forlangt Ordet ikke saa meget for at gennemgaa det ærede Medlems Tale i Enkelthederne — han beskæftigede sig i Virkeligheden meget lidt med de foreliggende Lovforslag — som for dog at gøre mit til, at alle hans Paastande ikke skulle staa helt uimodsagte. Det ærede Medlem er jo meget stærk i Paastande, hele hans Tale var fra Ende til anden ikke andet end saadanne Paastande, og netop fordi den var det, og netop fordi disse Paastande ere saa urimelige, som de fleste af dem ere, var der maaske mindre Grund for mig til at svare paa dem. Naar jeg ikke desmindre tager Ordet, gør jeg det, fordi jeg tror, det er rigtigt en enkelt Gang at vise, hvor urimeligt det ærede Medlem stiller sig an.

Det ærede Medlem kom straks med en Række Paastande om, at dette Ting overhovedet slet ingen faste Standpunkter havde, her lavedes Kompromis'er i tredje og fjerde Potens, og udvandet og utydet blev alt. Det, som forelaa i Dag, var kun et simpelt Udslag af en politisk Manøvre, som Folketinget havde vedtaget at gøre. Det ærede Medlem paastod, at Folketingets Medlemmer ret tydelig havde ladet

skinne igennem, at det kun var en saadan Manøvre, man havde gjort i sin Tid, da man sendte Lovforslaget op til det andet Ting. Han talte en hel Del om raadent Halm m. v. Jeg tror dog, at det ærede Medlem, naar han holder Taler her, ikke alt for meget skulde give sig til at tale om Halm, det kunde maaske blive skæbnesvangert for ham i Længden. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa, jeg skal blot nævne de forskellige Paastande, han fremsatte. Han sagde, at den Valgretsbetingelse, som staar i Lovforslaget, var af den Art, at Præsterne nu ret til Gavns kom til at undersøge Folks Privatliv. Det er jo en lige saa stor Overdrivelse som alle de andre og kun en ren og skær Paastand. Her i Lovforslaget er der kun Tale om, hvad der er bevisligt, og det er ganske de samme Udtryk, som begge Tingene i sin Tid satte ind i Alderdomsunderstøttelsesloven. Disse bevislige Ting, som her er Tale om, har man heller ikke for Alderdomsunderstøttelses Vedkommende villet henvise til Domstolene, men har henvist dem til administrativ Afgørelse. Dernæst taler han om, at disse Menighedsraad vilde blive hellige Sladrekollegier, og han sagde, at det var ganske urimeligt, at man her taler om „vor“ Folkekirke. Det er dog ikke saa mærkeligt, da det hedder i Grundloven „den danske Folkekirke“, og da vi som danske Mænd ere vante til at kalde vort det, som er dansk. Han paastod endelig, at kun han og Socialdemokraterne overhovedet staa paa Venstres gamle Standpunkter, han mente, at Venstre havde forladt sine Standpunkter, og kun han og hans stode tilbage paa dem. Han ytrede noget om, at maaske ogsaa det mest yderliggaaende Højre stod paa samme Standpunkt, saa der var i Virkeligheden Forbindelse mellem Socialdemokraterne og Højre i denne Sag. Han troede, at vi fra Venstres Side foragede os over denne Forbindelse. Jeg tror, at det ærede Medlem tager ganske fejl, jeg tror, at vi fra Venstres Side finde, at der her er i Færd med at udvikle sig noget, som kommer ganske naturligt, at her ere nogle i Færd med at finde hverandre, som i Virkeligheden høre smukt sammen. Han udtalte til sidst et Haab om, at den sorteste Reaktion vilde bemægtige sig disse Menighedsraad, og at ingen anstændige Mennesker vilde give sig til at vælge til disse Menighedsraad.

Disse og mange andre Paastande, som det ærede Medlem saaledes har fremsat, skal jeg, som sagt, ikke gaa ind paa, men